

билъ приготвенъ да отговори на това. Той са поуплашилъ и проговорилъ нѣщо си, което са не отнасяло до работата. Василиса Егоровна видѣла коварството на мъжътъ си, но, като знаела, че нищо не може да испита отъ него, прекъснала рѣчта си и захванала да говори за содените краставици, които Акулина Памфиловна приготвила свѣсѣмъ друго-яче. Цѣла нощъ Василиса Егоровна не могла да заспи и никакъ не могла да са усѣти, какво е ималъ мъжътъ ѝ въ главата си, за което тя не трѣба да знае.

На другиятъ день, когато са вършала отъ черковата, видѣла Ивана Игнатица, който вадилъ изъ топътъ парцале, камачета, трески и различни нечистоти, които биле нахвъргани въ него отъ дѣцата. «Какво е това? За какво са приготвяватъ? си помислила командантшата. — Не чѣкатъ ли тие нападение отъ киргизете? Но нема Иванъ Кузмичъ би скривалъ отъ мене подобна дръбулия?» Тя повикала Ивана Игнатица съ твърдо намѣрение да испита отъ него тайната, която мъчила доволно силно нейното женско любопитство.

Василиса Егоровна му направила нѣколко къщии бѣлѣжки, като сѣки сѣдия, който, за да испита по-добре работата, изнася различни вънкашни питания, съ които да накара отговарающиятъ да изгуби предпазливостта си, съ която са е приготвилъ да отговаря. Послѣ, като помѣдчала нѣколко минути, тя дълбоко въздихнала и казала, като поклатила главата си: «Господи боже мой! Виждашъ какви новини са чуятъ! Какво ще да произлѣзе отъ това?»

— Е, майко! отговорилъ Иванъ Игнатицъ. — Богъ е милостивъ. Ние имаме доста солдате и много барутъ. И топътъ азъ вече очистихъ. Ние ще да отбѣлснемъ